I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 2317/95,

annettu 25 päivänä syyskuuta 1995,

kolmansista maista, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ylittäessään jäsenvaltioiden ulkorajat

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 100 c artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen (1),

ottaa huomioon Euroopan parlamentin ehdotuksen (2),

sekä katsoo, että

perustamissopimuksen 100 c artiklan mukaan neuvosto vahvistaa ne kolmannet maat, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ylittäessään jäsenvaltioiden ulkorajat,

tämän asetuksen liitteenä olevan yhteisen luettelon vahvistaminen on merkittävä vaihe viisumipolitiikan yhdenmukaistamisessa; perustamissopimuksen 7 a artiklan toisessa kohdassa määrätään erityisesti, että sisämarkkinat kattavat alueen, jolla ei ole sisäisiä rajoja ja jolla henkilöiden vapaa liikkuvuus taataan perustamissopimuksen määräysten mukaisesti; muut viisumipolitiikan yhdenmukaistamiseen tähtäävät osat, erityisesti myöntämisedellytykset, vahvistetaan Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston mukaisesti,

mainittua yhteistä luetteloa vahvistettaessa on otettava ensisijaisesti huomioon turvallisuuteen ja laittomaan maahanmuuttoon liittyvät vaarat; myös jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välisillä kansainvälisillä suhteilla on merkitystä,

olisi vahvistettava Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston mukaisesti ne periaatteet, joiden mukaan jokin jäsenvaltio ei voi vaatia viisumia henkilöltä, joka haluaa ylittää sen ulkorajat, jos tällä henkilöllä on toisen jäsenvaltion myöntämä viisumi, joka on viisumien myöntämiseen sovellettavien yhdenmukaistettujen vaatimusten mukainen ja voimassa koko yhteisössä, tai jos tällä henkilöllä on jäsenvaltion myöntämä asianmukainen asiakirja,

tämä asetus ei estä jäsenvaltiota päättämästä, millaisten yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti niiden alueella vakituisesti oleskelevat kolmansien maiden kansalaiset voivat palata kyseiselle alueelle oltuaan unionin jäsenvaltioiden alueen ulkopuolella asiakirjansa voimassaoloaikana,

erityistapauksissa, joissa on perusteltua poiketa periaatteesta, jonka mukaan viisumi on pakollinen, jäsenvaltiot voivat vapauttaa tiettyjä henkilöryhmiä viisumipakosta kansainvälisen oikeuden tai vakiintuneen tavan perusteella,

ottaen huomioon niiden kansallisten säännöstöjen erot, joita sovelletaan kansalaisuutta vailla oleviin henkilöihin, pakolaisen aseman saaneisiin henkilöihin ja henkilöihin, joiden passin tai matkustusasiakirjan on myöntänyt sellainen yhteisö tai alueellinen viranomainen, jota kaikki jäsenvaltiot eivät ole tunnustaneet valtioksi, jäsenvaltiot voivat päättää, koskeeko viisumipakko näitä henkilöryhmiä siinä tapauksessa, että tämä yhteisö tai alueellinen viranomainen ei ole mainitussa yhteisessä luettelossa,

uusien yhteisöjen lisäämisessä tähän luetteloon on otettava huomioon tällaisten lisäysten diplomaattiset seuraukset ja Euroopan unionin tässä asiassa hyväksymät suuntaviivat; joka tapauksessa kolmannen maan sisällyttäminen mainittuun yhteiseen luetteloon ei rajoita mitenkään sen kansainvälistä asemaa,

on vahvistettava vaiheittain ne kolmannet maat, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ylittäessään jäsenvaltioiden ulkorajat; jäsenvaltiot pyrkivät jatkuvasti yhdenmukaistamaan viisumipolitiikkaansa niiden kolmansien maiden osalta, jotka eivät sisälly mainittuun yhteiseen luetteloon; nämä määräykset eivät saa vaikuttaa henkilöiden vapaaseen liikkuvuuteen, josta määrätään sopimuksen 7 a artiklassa; viiden vuoden määräajan kuluttua komissio laatii kertomuksen yhdenmukaistamisen vaiheesta,

jotta turvataan järjestelmän avoimuus ja tiedon välittyminen henkilöille, joita asia koskee, jäsenvaltioiden olisi tiedotettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle niistä toimenpiteistä, joita ne ovat tämän asetuksen osalta toteuttaneet, samoista syistä nämä tiedot on myös julkaistava *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, ja

asetuksen 2 artiklan 4 kohdassa ja 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut tiedot on julkaistava ennen muiden tämän asetuksen säännösten voimaantuloa; tämän vuoksi 2 artiklan 4 kohta ja 4 artiklan 2 kohta on pantava täytäntöön ennen tämän asetuksen muita säännöksiä,

(1) EYVL N:o C 11, 15.1.1994, s. 15
(2) EYVL N:o C 128, 9.5.1994, s. 350

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Tämän asetuksen liitteenä olevassa yhteisessä luettelossa mainittujen kolmansien maiden kansalaisilla on oltava viisumi ylittäessään jäsenvaltioiden ulkorajat.

2. Liitteenä olevassa yhteisessä luettelossa mainituista valtioista itsenäistyneiden valtioiden kansalaisiin sovelletaan 1 kohdan säännöksiä, kunnes neuvosto perustamissopimuksen 100 c artiklassa määrätyn menettelyn mukaisesti päättää toisin.

2 artikla

1. Jäsenvaltiot päättävät, koskeeko viisumipakko niiden kolmansien maiden kansalaisia, joita ei mainita liitteessä.

2. Jäsenvaltiot päättävät, koskeeko viisumipakko kansalaisuutta vailla olevia henkilöitä ja pakolaisen aseman saaneita henkilöitä.

3. Jäsenvaltiot päättävät, koskeeko viisumipakko sellaisia henkilöitä, joiden passin tai matkustusasiakirjan on myöntänyt sellainen yhteisö tai alueellinen viranomainen, jota kaikki jäsenvaltiot eivät ole tunnustaneet valtioksi, jos tätä yhteisöä tai aluueellista viranomaista ei mainita yhteisessä luettelossa.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava kymmenen työpäivän kuluessa tämän kohdan voimaantulosta muille jäsenvaltioille ja komissiolle niistä toimenpiteistä, jotka ne ovat toteuttaneet 1, 2 ja 3 kohdan nojalla. Myös niistä toimenpiteistä, jotka on toteutettu myöhemmin 1 kohdan nojalla, on ilmoitettava viiden työpäivän kuluessa.

Komissio julkaisee tiedoksi tämän kohdan mukaisesti ilmoitetut toimenpiteet ja niiden ajan tasalle saattamisen *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.*

3 artikla

Viiden vuoden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta komissio laatii kertomuksen jäsenvaltioiden viisumipolitiikan yhdenmukaistumisesta niiden kolmansien maiden osalta, joita ei mainita yhteisessä luettelossa, ja tekee tarvittaessa neuvostolle ehdotuksia muista tarpeellisista toimenpiteistä 100 c artiklassa määrätyn yhdenmukaistamistavoitteen saavuttamiseksi.

4 artikla

1. Jäsenvaltio voi säätää viisumipakkoa koskevista poikkeuksista kolmansien maiden kansalaisten osalta, joita 1 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti koskee viisumipakko, erityisesti alusten ja ilma-alusten siviilimiehistön, avustus- tai pelastuslennon miehistön ja muiden mukana olevien sekä muun katastrofi- ja onnettomuustapausten avustushenkilöstön osalta tai sellaisten henkilöiden osalta, joilla on diplomaattipassi, virkapassi tai vastaava virallinen passi.

2. Sovelletaan 2 artiklan 4 kohtaa soveltuvin osin.

5 artikla

Tässä asetuksessa 'viisumilla' tarkoitetaan jäsenvaltion myöntämää lupaa tai jäsenvaltion tekemää päätöstä, joka vaaditaan sen alueelle saapumista varten

— tässä tai useammassa jäsenvaltiossa enintään kolme kuukautta kestävää oleskelua varten;

— tämän tai useamman jäsenvaltion alueen kautta tapahtuva kauttakulkumatkaa varten, lukuun ottamatta kauttakulkua lentoasemien kauttakulkumatkustajille varattujen alueiden kautta sekä lentokenttien välisiä kuljetuksia jonkin jäsenvaltion alueella.

6 artikla

Tämä asetus ei estä yhteistä luetteloa laajempaa jäsenvaltioiden käytäntöjen yhdenmukaistamista niiden kolmansien maiden määräämisessä, joiden kansalaisilla on oltava viisumi ylittäessään ulkorajat.

7 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä,* kuitenkin siten, että asetuksen 2 artiklan 4 kohta ja 4 artiklan 2 kohta tulevat voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 25 päivänä syyskuuta 1995.

Neuvoston puolesta

J. A. BELLOCH JULBE

Puheenjohtaja

LIITE

ASETUKSEN 1 ARTIKLASSA TARKOITETTU YHTEINEN LUETTELO

I. Valtiot

Afganistan
Albania
Algeria
Angola
Arabiemiirikunnat
Armenia
Azerbaidžan
Bahrain
Bangladesh
Benin
Bhutan
Bulgaria
Burkina Faso
Burundi
Djibouti
Dominikaaninen tasavalta
Egypti
Eritrea
Etiopia
Filippiinit
Fidži
Gabon
Gambia
Georgia
Ghana
Guinea
Guinea-Bissau
Guyana
Haiti
Intia
Indonesia
Irak
Iran
Jemen
Jordania
Kamerun
Kamputsea
Kap Verde
Kazakstan
Keski-Afrikan tasavalta
Kiina
Kirgisia
Komorit
Kongo
Kuuba
Kuwait
Laos
Libanon
Liberia
Libya
Madagaskar
Malediivit
Mali
Marokko
Mauritania
Mauritius
Moldavia
Mongolia
Mosambik
Myanmar
Nepal
Niger
Nigeria
Norsunluurannikko
Oman
Pakistan
Papua-Uusi-Guinea
Peru
Pohjois-Korea
Päiväntasaajan Guinea
Qatar
Romania
Ruanda
Sambia
São Tomé ja Principe
Saudi-Arabia
Senegal
Sierra Leone
Somalia
Sri Lanka
Sudan
Surinam
Syyria
Tadžikistan
Tansania
Thaimaa
Togo
Tšad
Tunisia
Turkki
Turkmenistan
Uganda
Ukraina
Uzbekistan
Valko-Venäjä
Venäjä
Vietman
Zaire

II. Yhteisöt ja alueelliset viranomaiset, joita kaikki jäsenvaltiot eivät tunnusta valtioiksi

Taiwan
Entinen Jugoslavian tasavalta Makedonia
Jugoslavian tasavalta (Serbia ja Montenegro)